
die persoonlijk is en vanuit zondebesef om bekering vraagt, zou Meiners in het protestant-kerkelijke landschap geplaatst kunnen worden tussen Gereformeerde Bond en confessioneel in. De vruchtbare integratie van hoofd en hart echter die door de ethische theologie nagestreefd werd komt zeker ook aan de orde.

Wanneer hij bijvoorbeeld in de stilte van de nacht, na een intens bezoek aan een grensdorp, waar hij geconfronteerd werd met de jongens die last hebben van heimwee, de rampen van de oorlog van nabij voelde en het doffe schieten van de kanonnen steeds in zijn oren klonk, werd hij overvallen door de vraag naar de toekomst van ‘ons vaderland’, en hij weet: ‘De Heer regeert!’⁵⁵

Zijn preken zijn door de tijd heen consistent gebleven: door de strijd met de machten der duisternis, Satan, duivel, slang aan te gaan, de moed te hebben dit niet te ontlopen, kan een mens aangeraakt worden door de Bron; hij behoudt zijn geloof en ontvangt genade om niet.⁵⁶ Voor, tijdens of na deze strijd, die overigens voornamelijk in de kleine binnenwereld van het hart gevoerd moet worden, is het nodig om zich zondaar te voelen, schuld te belijden en de rampen die een mens treffen te zien als een middel van God om die mens zich te laten verootmoedigen. Pas dan kan gemoedrust ontstaan en kan het oudtestamentische ‘De Heere is mijn banier’ metamorfoserend tot het nieuwtestamentische God is liefde.⁵⁷

Het is deze boodschap die Meiners met verve en in ‘schone’ taal keer op keer, jaar in, jaar uit, in het veldleger soms vier maal per dag, over het voetlicht bracht. Staande in muziektenten, door graszoden opgebouwde preekstoeltes, in overdekte speelplaatsen, in katholieke gebouwtjes, overal liet Meiners zien en horen dat deze spiraal van geloof-strijd-schuld bekennen/verootmoediging-hernieuwde geloof de enige ware manier was om als kwetsbaar mens in een kerkelijke/religieuze traditie én in de wereld te staan.

Het is ook vanuit deze levenshouding dat Meiners verheugd was over het gratis uitdelen onder de militairen van ‘N. Testamentjes’ door het Nederlandsch Bijbelgenootschap. Dit gebeurde militair geordend:

Het bataljon nu werd op een veld in een carré opgesteld; de majoor Ubbens te paard in het midden, ik er naast, te voet natuurlijk.⁵⁸ (...) Alles was treffend en pakkend en groeit met elkaar = zij maken mij een complimentje over mijn militaire houding en gedrag! Hmm. Hmm. Zoo ben ik met de Heer van Ouwenallen rondgetrokken langs onze posten aan de grens.⁵⁹

⁵⁵ ‘Van den veldprediker’, III.

⁵⁶ *Meiners herdacht*, 17, 19.

⁵⁷ *Idem*, 22, 23.

⁵⁸ Meiners kon niet paardrijden.

⁵⁹ Meiners aan zijn vrouw, 13 september 1914.